

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Стара Загора, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20235500500023 по описа за 2023 година

Производството е на основание чл.267, ал.1 във вр. с чл.341- 344 от ГПК.

Въззивното дело е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 262145/17.10.2022г. от съделителя- ответник И. А. Р. от гр.К., *** против негативното за него първоинстанционно Решение № 260060/27.09.2022г. по гр.д.№ 1696/2020г. по описа на РС- Казанлък по отношение на възражения за изтекла придобивна давност за него върху идеалните части на съделителката и относно заведения насрещен иск по чл.21, ал.3 от СК за установяване липсата на принос на съделителката С. относно 10 бр. отделни недвижими имоти във фаза за допускане на делбата, като излага подробни фактически и правни съображения в тази насока. Заявява, че атакуваното първоинстанционно Решение било незаконосъобразно, необосновано и неправилно, поради което моли то да бъде изцяло отменено, като бъде постановено ново въззивно такова, с което да бъдат удовлетворени всички негови иски претенции и да не бъдат допуснати до съдебна делба процесните 10 бр. недвижими имоти, за които той претендира да е техен едноличен собственик, със законните последици от това. Претендира за присъждане на направените от него съдебни и деловодни разноски пред двете съдебни инстанции. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. В този смисъл са пледоариите на двамата му процесуални представители- адвокати, както и писмената му Защита по делото.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК има постъпил писмен Отговор от другия съделител- ищцата З. Р. С. от гр.С.З., която счита първостанционното Решение за допускане до съдебна делба на процесните общо 10 бр. недвижими имоти за напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, като излага подробни фактически и правни защитни аргументи в тази насока. Моли атакуваното първоинстанционно Решение да бъде изцяло потвърдено, със законните последици от това. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящия въззивен съд. Претендира разносните си пред тази въззивна съдебна инстанция. В този смисъл е пледоарията на процесуалния ѝ представител- адвокат, както и писмената ѝ Защита по делото.

При извършената въззивна проверка ОС- Ст.Загора констатира, че пред РС- Казанлък са били своевременно и процесуално допустимо предявени обективно и субективно съединени иски по чл.23, ал.2 и по чл.29, ал.3 от българския СК.

По делото не е спорно, че граждански брак между страните е бил прекратен, с Решение № 465/18.11.2008 год. по бракоразводно дело № 373 от 2008г. от 27.06.2008 год., постановено от Десети семеен съд, район Бакъркьой, гр.Истанбул, Република Турция, влязло в сила на 27.02.2009 год., валидирано с Решение № 498/07.04.2016г. на Община- гр.К., *** съгласно чл.118, ал.1 от приложимия български КМЧП, от която дата/07.04.2016г./ то има валидна сила за органите и лицата в Република България, включително и за съдилищата в нея.

За да се произнесе по въпросите по чл. 344, ал.1, пр.1 от ГПК, РС е установил съсобствениците на имотите в делбената маса и частта на всеки от двамата съсобственика от нея. В процеса не се спори и е доказано по несъмнен и безспорен начин, че страните са бивши съпрузи, и към датата на прекратяване на гражданския им брак дяловете на страните/бивши съпрузи/ са били равни по силата на оборимата законова презумпцията на чл.28 от българския СК.

Обосновано и правилно РС е приел, че по възражението за липса на съвместен принос предвид разпоредбата на чл.21, ал.1 от СК се презюмира съвместния принос на двамата тогавашни/сега бивши/ съпрузите по време на брака в придобиването на вещи или права върху вещи, поради което и се създава съпружеската имуществена общност/СИО/ по отношение на тях, независимо на чие конкретно име е станало придобиването, като съвместният принос може да се изрази във влягане на средства, на труд, в грижи за децата и в работа в домакинството. Този принос може да се изразява в осигуряване на по-големи доходи, работа в домакинството и грижа за децата, като на никоя от тези проявни форми не трябва да се дава приоритет, тъй като дължимото поведение на всеки от съпрузите в брака по чл.17 от СК е с взаимно разбирателство, общи усилия съобразно своите възможности, имущество и доходи да осигури благополучието на семейството и грижи за отглеждането, възпитанието и издръжката на децата. А значителността на

приноса, която е основание за определяне на евентуален по- голям дял се отнася за всичките му проявни форми и означава отклонение от обичайното, което да сочи на изключителност, рязко контрастираща с приблизително еднаквия принос на всеки един от двамата съпрузи. Действително приносът като критерий за по- голям дял и предпоставките за определянето му трябва да се установява не само чрез съпоставяне на личното трудово възнаграждение на всеки един от съпрузите, а като се държи сметка и за полагания от тях личен труд в общото домакинство на семейството, за създадената спокойна обстановка на другия съпруг да се труди и твори, за грижите за децата и за всички други обстоятелства, които са от значение за приноса в придобиванията на общите вещи и изграждане общото благополучие на цялото семейство. Нормативната разпоредба на чл.21 от СК е, че само с лично имущество по чл.20, ал.1 от СК/или с някакво друго лично имущество/ може да се придобие лична вещ, права върху вещи или паричен влог по отношение на които не възниква СИО. В конкретния случай правилно РС е приел, че една обща парична маса, с източници доходите на всеки един от двамата съпрузи, се е вляла в имуществото им по време на брака, върху която парична маса е възникнала бездяловата СИО, и тази парична маса вероятно е дала на съпрузите шанса да инвестират в процесните недвижими имоти.

Видно от събраните пред РС писмени доказателства и гласни доказателства, и двамата съпрузи/съделители/ до прекратяване на гражданския брака помежду им са работили и са получавали съответните доходи от труд и от осъществен частен бизнес. Като съгласно представеното от Република Турция удостоверение се установява, че съделителката през целия период от време е работила и е получавала значителни трудови доходи, впоследствие тя е била пенсионирана при втора категория труд в летище „Истанбул“- гр.Истанбул, Република Турция, като в служебната бележка е установено, че е получавала сравнително добри доходи през по- голямата част от периода на гражданския брака. Не са били събрани от РС доказателства, през времето на брака грижите в домакинството да са били само на жената или обратното- само на мъжа, нито пък се е доказало който и да е от двамата да е бил трайно дезинтересиран по време на брака към общите семейни нужди. Действително разпоредбата на чл.21, ал.3 от СК въвежда оборимата законова презумпция, че съвместен принос в придобиване на имущество се предполага до доказване на противното, като иск за липса на съвместен принос може да се предяви всеки от бившите съпрузи след развода. По конкретното дело искът по чл.21 от СК е предявен/като насрещен такъв/ именно от бившия съпруг- съделителя И. А. Р., чрез предявяване на отрицателен установителен иск за евентуална липса на съвместен принос в придобитото имущество. Като въззивникът- съделител И. А. Р. е бил активно легитимиран да предяви този иск срещу бившата си съпруга съделителката /въззиваема/ З. Р. С. за установяване на твърдяната от него липса на неин принос в придобитото имущество/СИО/, и чрез този иск той защитава свои

твърдени придобити имуществени права, представляващ иск за пълна трансформация на лични средства в придобитите по време на брака между страните процесни недвижими имоти. Не се спори между страните по делото, че е била налице СИО при безспорното наличие на сключен граждански брак/вследствие прекратен/ и придобиване на значително недвижимо имущество по време на брака. Безспорно с оглед оборване на законната презумпция по чл.21 от СК са установени произхода на средствата, послужили за придобиване на имуществото и влягането на средства с извън семеен произход в придобиването, изключващо приноса на другия съпруг. И съгласно чл.22 от СК вещните права, придобити преди брака, както и придобитите по време на брака по наследство и по дарение, принадлежат на съпруга, който ги е придобил. Извън обхвата на СИО са поставени, както изрично посочените в чл.22 от СК имущества/придобити преди брака и придобити по време на брака, по наследство или по дарение/, така и имуществата по чл.23, ал.1 от СК- вещни права, придобити по време на брака, но с изцяло лично имущество. Следователно, за да се признае пълна трансформация на лично имущество при придобит по време на брака недвижим имот с получени по дарение парични средства от близки на единия съпруг/сестра му/, е следвало да бъде доказано пред РС, че вложените в имотите парични средства са били изключително лични на единия съпруг/съделителя/, тъй като с тези средства той е бил надарен лично от сестра си. Липсва обаче някаква законова презумпция, че дареното от роднините на единия съпруг/съделителя/ е само за него, а не за цялото му семейството, като съгласно чл.154, ал.1 от ГПК въпросът за волята на дарителите подлежи на доказване именно от страната, която черпи права от този факт. Другият съпруг/въззиваемата/ по главния иск няма законово процесуално задължение да доказва, че също е приела дарението, щом като изначално се позовава на придобиване на имоти под режима на СИО в резултат на съвместен принос. Пред РС съпругът- съделител не е доказал твърдяната от него трансформация, тъй като основна част от гласните доказателства правилно са ценени от РС съобразно чл.172 от ГПК, понеже свидетелката Ж.А.Б./негова сестра/ се приема за заинтересована, доколкото от признаването на трансформацията тя евентуално би черпила имуществени права за себе си. По делото не са събрани никакви други доказателства, че именно така получената от нея, оформена като дарение парична сума е вложена незабавно от съделителя И. А. Р. по предназначение, за заплащане на паричната стойност на закупуваните от него процесни 2 бр. недвижими имоти- магазини в гр.К.. Наред с това събраните от РС свидетелски показания не доказват по никакъв начин дарствени намерения на сестрата на Р. единствено и само в негова лична полза, тъй като презумпцията за лично надаряване на единия тогавашен съпруг не съществува, поради което и щом като той е твърдял пред РС трансформация, е следвало да докаже там, че сумата, която е вложена за заплащане цените на процесните недвижими имоти, представлява дарение от неговата роднина/сестра/, така и че това

дарение е предназначено и е прието само за него, доколкото нито един от свидетелите не твърди дори косвено, че целта на дарението е била не да се дари изцяло на тогавашно семейството на страните, а евентуално само на съделителя. Следователно напълно мотивирано, обосновано и законосъобразно РС е приел, че не са налице основанията за признаване на пълна трансформация на твърдяно лично имущество по смисъла на чл.23, ал.1 във вр. с чл.22, ал.1 от СК, доколкото съделителят не е провел успешно доказване на твърденията си за влягане само на свои лични средства в придобитите по време на брака му със съделителката общо 10 бр. недвижими имоти/или поне само на 2 бр. магазини в гр.К./, представляващи дарение от сестра му. При категоричния фактически и правен извода за недоказаност на възражението за трансформация, правилно РС е приложил законовата презумпцията по чл.21, ал.3 във вр. с чл.28 от СК, и дяловете на страните/съделители/ обосновано и правилно са приети за равни помежду си след прекратяване на СИО между тях с бракоразводното решение на турски съд.

Относно възражението за изтекла в полза на съделителя придобивна давност върху всички процесни общо 10 бр. недвижими имоти, основният спорен по делото въпрос е дали съделителят по силата на давностно владение е придобил собствеността върху претендираните от него 1/2 ид.ч. от процесното жилище. Напълно обосновано и правилно РС е приел, че съгласно ТР № 1/06.08.2012г. на ОСГК на ВКС- София, независимо от какъв юридически факт произтича съсобствеността, е възможно съсобственикът да превърне с едностранни действия държането на чуждите части във владение, като докаже, че е извършил действия, с които е обективирал спрямо останалите съсобственици намерението да владее техните части за себе си. В тази връзка РС правилно е приел, че в отношенията между съсобствениците/бивши съпрузи/ е приложима законовата презумпция на чл.69 от ЗС, но тя може да се счита за оборена, само ако основанието, на което фактическата власт е установена първоначално, признава такава и на останалите съсобственици. Затова съсобственикът, който владее цялата вещ, е владеец на своите части и държател на частите на другите съсобственици, и трябва да докаже, че е престанал да държи идеалните части за другите и е започнал да ги държи за себе си, с намерение да ги придобие по давност. Като действията, доказващи такова намерение, трябва да показват по явен и недвусмислен начин, че се отрича владението на останалите съсобственици, да се манифестират пред тях и да се доведат до знанието им. Във всеки отделен случай, обстоятелствата, установяващи преобръщане на владението, следва да бъдат доказани конкретно, включително в случаите когато основанието за упражняваната от съсобственик фактическа власт е предоставяне ползването на семейното жилище след развода. В този случай съпругът, който ползва процесните общо 10 бр. недвижими имоти на посоченото правно основание, следва да демонстрира явно и категорично по отношение на бившия си съпруг, че променя намерението си и започва да

владее за себе си съгласно Решение № 74/24.06.2015г. по гр.д.№ 6277/2014г. на I ГО на ВКС- София. Безспорно в конкретния случай въззивникът-съделител И. А. Р. не е доказал по несъмнен и безспорен начин, че е бил демонстрирал с каквото и да било свои действие превръщането на държането на 1/2 ид.ч. на бившата си съпруга от процесните недвижими имоти в тяхно владение от него. Всички разпитани от РС свидетели установяват, че той е упражнявал фактическа власт върху жилището през периода след развода/от 27.02.2009г./ до предявяване на иска в РС/06.08.2020г./, но нито един от свидетелите не посочи да е извършил каквито и да било активни действия да доведе до знанието на бившата си съпруга/съделителка/ намерението да свои нейната 1/2 ид.ч. Правенето на твърдения от него ремонти(непосочени от свидетелите по време на извършване и неконкретизирани по вид и дейности) само по себе си не доказва той да е демонстрирал пред съсобственичката си/тогавашна съпруга/ свое намерение за своеене на нейната 1/2 ид.ч. Още повече, че извършването на ремонти в имоти не е измежду действията, които установяват преминаването на държането във владение, с оглед задължението на всеки съсобственик да участва в ползите и тежестите на общата вещ съобразно дела си по чл.31 от ЗС и правата, които произтичат да потърси от останалите съсобственици разностите, които съответстват на техните дялове.

По отношение на иска за делба- съгласно чл.34 от ЗС това потестативно право разбира се може винаги да се упражни, освен ако закона разпорежда друго, и в конкретния случай делбата се води между съсобственици, като съсобствеността е възникнала въз основа на правни сделки в режим на съпругеска имуществена общност/СИО/ между съделителите. Безспорно пред РС е било доказано и не се спори между страните по делото, че всички 10 бр. процесни недвижими имоти са били придобити на възмездно основание/покупко- продажби/ по време на брака на двамата съделители, за което свидетелстват представените като доказателства писмени документи за собственост.

Относно иска по чл.23, ал.2 от СК за преобразуване на лично имущество напълно обосновано, законосъобразно и правилно РС е приел, че съгласно нормата на чл.21, ал.1 от СК вещните права, придобити от съпрузите през време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата. Изключение от това общо правило е нормата на чл.23 от СК, съгласно който текст вещите, придобити по време на брака, но с лично имущество по чл.22, ал.1 СК или с друго лично имущество, придобито преди брака, са лични. В този смисъл е искането на съделителя относно претендираната от него частична трансформация на паричните средства, дадени му от сестра му/свидетелка/, с които той бил погасил част от паричния банков кредит, получен за покупката на процесния апартамент в гр.К., за които той претендира, че бил вложил при закупуването на този имот само лично имущество. Страните не спорят, че процесният апартамент е закупен на 29.04.2005г. с кредитни средства от „Българска пощенска банка”- АД по договор за кредит за покупка на недвижим имот в размер на 32 000 евро.

Видно от съдържанието на нотариалния акт за покупко- продажбата му, продавачът се е съгласил продажната цена да бъде платена със средствата, предоставени на купувачите по посочения по-горе договор за кредит от банка. Критерият за преобразуване на лично имущество в закупения през време на брака имот е изцяло обективен и е в резултата на изследване характера на вложените в придобиването средства. Когато тези средства са лично имущество, лични са и вещите придобити с тях, като същото се отнася и до придобиване на вещните права с отчасти лично имущество – лично притежание е съответната част от придобитото, освен ако тази част е незначителна. В случая въпросът е за влягане на лични средства, което трябва да е налице към момента на придобиване на правото на собственост според конкретния придобивен способ. Когато обаче придобитото по време на брака имущество е заплатено със средства от кредит, теглен от единия или от двамата съпрузи, имотът става съпружеска имуществена общност/СИО/, независимо от това кой и с какви средства е погасявал този паричен банков кредит. Следователно възникналото в съпружеска общност вещно право не се променя, дори и когато плащането на кредита става с лични средства на единия от съпрузите, и това не води до трансформация на негово лично имущество по смисъла на чл.23 от СК. Тогава задължението за връщането на паричния банков кредит е поето солидарно от двамата тогавашни съпрузи за нуждите на общото им семейство, и между тях възникват само облигационни отношения и тогава не е налице трансформация на лично имущество, в който смисъл е и т.4 на ТР № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС- София. В настоящия случай спорът е по отношение на сумата от 35 000 долара, представляваща според твърденията на съделителя дарени на него средства от неговата сестра, а според твърденията на съделителката- дарени общо на цялото им семейство. Дори наистина тази сума да е била дарена само на съделителя, а не на тогавашното му семейство като цяло, и дори наистина точно тя да е била внесена за погасяване на кредита му, това не обосновава наличието на трансформация по смисъла на чл. 23 от СК в негова полза, понеже сумата не е била вложена пряко за закупуване на процесния недвижим имот/апартамент/ като негова продажна цена, а с нея е бил погасяван паричен кредит към трети за спора правен субект- банката/кредиторка/. Ето защо и с оглед на тези мотиви искът правилно е бил отхвърлен от РС, със законните последици от това.

Относно иска по чл.29, ал.3 от СК- при прекратяване на съпружеската имуществена общност/СИО/ поради развод, съдът може да определи по-голям дял от общото имущество на единия съпруг, ако приносят му в придобиването значително надхвърля приноса на другия съпруг. В случая съделитят претендира по-голям дял ($\frac{3}{4}$ ид.ч. вместо $\frac{2}{4}=\frac{1}{2}$ ид.ч.) от придобитото по време на съвместния им брак имущество и като основание за това сочи за някакво по- голямо негово възнаграждение, което бил получавал, както и че сам бил изплащал кредитите, договорите за които обаче са били сключени по време на брака му със съделителката. Действително по принцип

съдът може да определи по- голям дял от общото имущество по реда на чл.29, ал.3 от СК, когато е налице явно и значително несъответствие в приноса. Когато и двамата тогавашни съпрузи са изпълнявали възложените им от чл.17 от СК задължения и чрез взаимно разбирателство, общи усилия и съобразно със своите възможности, имущество и доходи са осигурявали благополучието на семейството и са се грижили за отглеждането, възпитанието, образованието и издръжката на децата, не е налице основание за изменение на законовата презумпцията за равенството на дяловете съгласно чл.28 от СК. По принцип приносът в придобиването на имуществото трябва да се установява не само чрез съпоставяне възнагражденията на съпрузите, а като се държи сметка и за полагания от тях труд в домакинството на семейството, за отглеждането на децата от брака, за създадената спокойна обстановка на другия съпруг да се труди и твори и за всички други обстоятелства, които са от значение за приноса в придобиванията на общите вещи и изграждане благополучието на семейството съгласно т.8 от задължителното ППВС № 5/1972г. Съгласно общото правило на чл.154, ал.1 от ГПК въззивникът- ищецът е следвало да докаже своя принос и то във всички уредени от законодателя форми, като на никоя от тях не може да бъде даден приоритет, тъй като законодателят е равнопоставил всички форми на приноса. Поради което, преценено за конкретния казус по делото, с оглед на посочените и доказани от съделителя обстоятелства за твърдян негов по- голям принос, РС обосновано е преценил, че не са налице доказани от него фактически и правни основания за негов по-голям принос в придобиването на делбеното имущество. Съделителката/бивша съпруга/ е работила през цялото време на брака между тях, грижила се е за домакинството и детето им, като такива грижи е полагал и въззивникът- съделител. Тя има представен и приет официален писмен документ от Република Турция за трудовите си доходи през по- голямата част от времето на брака им, по време на трайното ѝ пребиваване, живеене и месторабота в гр.Истанбул, Република Турция/л.221-226 от делото на РС/. Съделителят/неин бивш съпруг/ обаче не е представил пред РС никакви официални български и/или турски документи за получаваните и декларираните негови доходи в Република Българи, Република Турция или в други трети държави, извън само 1 бр. удостоверение от турско дружество- работодател за заплатени му общо 40 000 долара за комисионни и преводачески услуги за периода 9 г./от 2000г. до 2009г./- или средно по 370 долара месечно за този период от време. За периода след 2009г. до завеждането на иска в РС на 06.08.2020г. за повече от 10 г. липсват по делото на РС каквито и да са данни и доказателства за негови доходи в която и да е държава- България, Турция или други трети страни. Наред с това по делото са представени редица арендни договори за срок от 15 г. относно процесните земеделски земи, придобити от двамата тогавашни съпрузи по време на брака им, за които липсват по делото данни за получавани по време, вид и размер арендни възнаграждения от който и да е от двамата съпрузи- техни съсобственици/СИО/ и съответно арендодатели, независимо кой формално е

записан като арендодател в договорите. Поради което напълно мотивирано, законосъобразно и доказано РС е приел, че и двамата съделители/бивши съпрузи/ с общи усилия и съобразно своите възможности са осигурявали благополучието на семейството и са се грижили за отглеждането и образованието на общото им дете, родено от брака им. В случая дори евентуално значително по- високо възнаграждение на съделителя няма значение, тъй като законът не е поставил такова изискване, а грижата за семейството е общо задължение на съпрузите, съобразно техните възможности предвид императивната разпоредба на чл.17 от СК. И след като пред РС е било доказано по несъмнен и безспорен начин, че съделителката /тогавашна съпруга/ е изпълнявала задълженията си за семейството и домакинството, не е разхищавала общото семейно имущество и съобразно възможностите си е внасяла такова и е реализирала доходи, няма основание за присъждане на по-голям дял на бившия ѝ съпруг- съделителя. Още повече, че процесното дворно място с постройките в него в с.Остра могила е било придобито с банков паричен кредит от „Юробанк и Еф Джи България”- АД, по който двамата тогавашни съпрузи са били солидарно отговорни длъжници по смисъла на чл.32, ал.2 от СК. Поради което изплащането на паричния кредит само от единия съпруг/съделителя/ не доказва по никакъв категоричен начин наличието на негов евентуален по- голям паричен принос, а може да води само до възникването на евентуални облигационни отношения между двамата бивши съпрузи- съделители. Поради което и в тази част правилно РС е отхвърлил иска, със законните последици от това, като неоснователен и недоказана.

Наред с това по отношение на възражението за настъпила придобивна давност- не се е установило и доказало пред РС по несъмнен и категоричен начин, че в продължение на твърдените повече от 10 г./от датата на фактическата раздяла на страните през 2006г. и развода им през 2008г./ до завеждане на иска в РС/06.08.2010г./ само съделителят е осъществявал фактическа власт върху всеки един от общо 10 бр. процесни недвижими имоти, тъй като по първоинстанционното дело той не е представил убедителни писмени доказателства в кои интервали от време е пребивавал на територията на Република България/респективно в гр.К. и в с.Ш., ***/, и в кои е пребивавал извън България/на територията на Република Турция или на други трети държави/. Предвид което не може да се направи категоричен извод, че освен държането на ключовете и заплащането на извършвани довършителни работи и ремонти на процесните жилищни и търговски недвижими имоти, той е упражнявал фактическата власт върху всеки един от тях, демонстрирано спрямо другия съсобственик/съделителката- негова бивша съпруга/ необезпокоявано по никакъв начин от нея, в продължение на повече от 10 г. Местоработата на същата за този период от време в гр.Истанбул, Република Турция/доказано с поредица от писмени доказателства пред РС/ само по себе си не изключва нейното намерение за своене на нейната 1/2 ид.ч. от тях за този период от време, въпреки

показанията на част от свидетелите пред РС- Казанлък. Още повече, че съгласно ТР № 1/06.08.2012г. на ОСГТК на ВКС- София за авладяването частите на останалите съсобственици и промяната по отношение на тях поначало трябва да се манифестира пред тях и осъществи чрез действия, отблъскващи владението им и установяващи своене, освен ако това е обективно невъзможно. Което не е установено и доказано от съделителя- въззивник по несъмнен и безспорен начин пред РС, и което не е задължение на ответницата по тази негова искова претенция- другата съделителка/негова бивша съпруга/. В тази връзка нейното незнание за моментното състояние на имотите, при липса у нея на ключове за тях, не може само по себе си да докаже защитната теза на съделителя й/бивш съпруг/. Предвид което съделителя не е доказал пред РС по несъмнен и категоричен начин да е придобил, като еднолична негова собственост 100 % или евентуално 75 % от собствеността върху всеки един от процесните 10 бр. недвижими имоти в тяхната цялост по силата на непрекъснато и необезпокоявано давностно владение за период по- дълъг от 10 години. Като наличието на подписани писмени арендни и наемни договори от страна на съделителя/без участието на съделителката/ не е само по себе си необходимо и достатъчно фактическо и правно основание за придобиване от него и на останалите нейни 1/2 ид.ч. от собствеността върху тях по давностно владение в продължение на повече от 10 години. Неслучайно съгласно разпоредбата на чл.69 от ЗС е установена оборимата законова презумпция, че е налице добросъвестно владение върху недвижимите имоти, защото съделителят не е доказал пред РС, че държи всяка една от процесните 10 бр. вещи/имоти/ единствено и само за себе относно 100% върху тях. Поради което е и презумпцията на чл.69 от ЗС се прилага на общо основание в отношенията между съсобствениците/съделителите/, когато съсобствеността им произтича от юридически факт, различен от наследяване/в случай покупко- продажби по време на брака им/. А в случаите, при които един от съсобствениците е започнал да упражнява фактическа власт върху вещта на основание, което изключва владението на останалите, намерението му за своене се предполага и е достатъчно той да докаже, че е упражнявал фактическа власт върху целия имот в срока по чл.79 ЗС/в случай общия давностен 10- годишен срок/, съгласно ТР № 1/06.08.2012год. на ОСГТК на ВКС- София. Самият съделител- въззивник не е доказал пред РС, че трайно се е бил установил да живее в Република България за тези спорни 10 години. В тази връзка се и множеството писмени доказателства за негово пребиваване за продължително време в различни интервали от време на територията на Република Турция, развиването на бизнес там в турска фирма със седалище в гр.Истанбул, и внасянето на официално декларирани пред турските митнически власти парични средства от Р.Турция в Р.България.

Относно претендираната липса на съвместен принос от страна на съделителката- в хода на делото пред РС е изяснено, че св. Ж.Б. е дарила съгласно писмен Договор за дарение от 04.04.2006г./л.109 от делото на РС/ на

своя брат И. Р. с цел- закупуване на два магазина в гр.К., като липсват преки писмени доказателства, че точно тези дарени от нея парични средства са послужили за закупуването конкретно на процесните 2 бр. новопостроени магазини в гр.К.. Наред с това по делото на РС не е установено и доказано по несъмнен и безспорен начин, че при декларирането с Митническата декларация от 16.04.2006г. при влизането си от Република Турция в Република България, съделителят И. Р. в рамките на декларираната обща сума от 56 400 долара, в нея са били включени конкретно и процесните дарени от сестра му на 04.04.2016г. в гр.Истанбул, Република Турция общо 35 000 долара. Също така не е било установено и доказано пред РС, че на 19.04.2006г. при сключване на процесните 2 бр. Нотариални акта за закупуване на 2 бр. магазини в гр.К., заплатената за тяхната покупка цена от съделителя в общ размер на 45 460 лв. за двата търговски обекта, броени предварително и в брой, представляват точно тези твърдени му за дарени 35 000 долара по договора за дарение или точно тези декларирани пред Митницата 56 400 долара. Още повече, че левовите равностойности на тези 35 000 долара и съответно 56 400 долара не съответства на общата заплатена цена за двата магазина от общо 45 460 лв.

Наред с това към онзи момент в Република България е имало законова задължение всички сделки с цена над 20 000 лв./каквато е това дарение за общо 35 000 долара и декларирани пред митницата 56 400 долара/ и за пренасянето през граница на парични суми над този размер от 20 000 лв. да стават не в брой, а по банков или друг официален път, което очевидно и безспорно не е било направено от съделителя. Още повече, че през въпросната 2006г. съделителите са били вече във фактическа раздяла помежду си, но гражданският им брак още не е бил официално прекратен и по делото липсват каквито и да са данни, че някой от тях към този момент е демонстрирал явно своето намерение да го прекрати.

Косвено доказателство за непостоянното присъствие на територията на Република България в този период от време на съделителя е и обстоятелството, че както договора за дарение/04.04.2006г./, така и разводът между страните/18.11.2008г./ са станали в гр.Истанбул, Република Турция, а не на територията на Република България, макар и тримата участници в тях да са имали и българско гражданство и да са имали постоянни адреси съгласно ЗГР на територията на Република България/съответно в гр.К., ***/.

А по отношение на другите недвижими земеделски имоти/ниви и ливади/, които са придобити от съделителя съответно на 21.05.2007г. и на 19.10.2007г., след фактическата раздяла между съпрузите/2006г./ и преди прекратяване на гражданския им брак/2008г./, правилно РС е приел, че те не са лична собственост на съделителя, а представляват СИО, доколкото СИО е била прекратена едва с влизане в законна сила на бракоразводното решение между съпрузите/27.02.2009г./, и едва тогава тази бездялова съсобственост/СИО/ се е превърнала в обикновена дялова такава. Още повече, че за всички български органи бракоразводното решение има

задължителна сила от една доста по- късна дата/07.04.2016г./- тоест повече от 7 г. след това, когато то е било признато от Община- гр.К., *** с нейно Решение № 498/07.04.2016г. В тази връзка се явява неоснователно и твърдението на съделителя за изтекла за него, както обща 10- годишна придобивна давност, така и на кратката 5- годишна придобивна давност по отношение на всички общо 10 бр. процесни недвижими имоти, тъй като от датата на валидирането на бракоразводното Решение в България/07.04.2016г./ до датата на входиране на Исковата молба в РС- Казанлък/06.08.2020г./ не са изтекли пълни 5 години.

Ето защо предвид всички гореизложени фактически и правни съображения въззивният ОС- Ст.Загора счита, че процесната въззивна жалба на съделителя във всичките ѝ части се явява неоснователна и недоказана, че атакуваното с нея първоинстанционно Решение по отношение на всичките му мотиви и диспозитиви се явява напълно законосъобразно, обосновано и правилно, и следва да се потвърди изцяло, ведно с всички законни последици от това.

С оглед изхода на спора пред настоящата въззивна инстанция и на осн. чл.273 във вр. с чл.78, ал.3 и чл.80- 81 от ГПК въззивникът И. А. Р. следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата З. Р. С. направените от нея по делото разноси в размер на 1 200 лв. за възнаграждение за един пълномощник-адвокат съгласно Списъка ѝ от 31.01.2023г. по делото.

Съгласно разпоредбата на чл.280, ал.3, т.1 във вр. с чл.341- 344 от ГПК, това въззивно съдебно Решение може да се обжалва в 1- месечен срок от връчването му на всяка от страните с касационна жалба чрез въззивния ОС- Ст.Загора пред ВКС на РБ- гр.София.

Ето защо воден от горните мотиви и на осн. чл.272 във вр. с чл.341- 344 от ГПК, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260060/27.09.2022г. по гр.д.№ 1696/2020г. по описа на РС- К., ***.

ОСЪЖДА И. А. Р.- ЕГН ***** от гр.К., ***, *** да заплати на З. Р. С.- ЕГН ***** от гр.С.З., *** сумата **1 200** лв./хиляда и двеста лева/, представляващи направените от нея съдебни разноси пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в **1- месечен** срок от връчването му на всяка от страните, чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС- София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____